

15:24.09

Robert Datmo

FB Förlag AB

© Robert Datmo 2011

ISBN 978-91-978961-4-6

Träningen tar aldrig slut. Det är min insikt, när jag kliver ut på banan och går bort mot startgrinden. Här börjar varje race och bara att se startspåren uppradade bredvid varandra bakom de gamla startgrindarna sänder en kuslig känsla genom mig. Jag har inte varit här sedan jag var barn men har drömt om att få komma tillbaka varje dag sedan dess. Hela jag är uppslukad av stunden och jag går ner på knä för avlastning.

Jag blickar bort mot första kurvan. Det sägs att halva jobbet är gjort om man kan vara först dit. Det känns som en evighet dit bort, för ingenting har sina normala proportioner idag. Om samma regel gäller fortfarande, har jag kommit långt om jag passerar där, men jag ska så mycket längre. Jag har inte en aning om vad jag ger mig in på. Jag ska utsätta mig själv för det svåraste som jag kan komma på. Den mentala påfrestningen är maximal, när jag bara minuter ifrån mitt förverkligande ser de sista bitarna falla på plats.

Det är lugnet före stormen, när jag avbryts av mina tår som protesterar i en kramp. Jag borde vara van, men idag känns det som ett onödigt inslag.

När jag var barn, var första kurvan en 180 graders högersväng. Nu går den åt vänster i en lång raka. Mina drömmar har slagit fel på detaljer, men jag känner igen allt. Tröjan jag har på mig har både mitt namn och nummer på ryggen. Jag bär den stolt men med stor respekt. Jag har fantiserat om att få bära den så många gånger. Den passar perfekt till min orange motorcykel, som även den är dekorerad i mitt namn. Allt som var rött i mina drömmar var orange i verkligheten.

Vi är ganska ensamma i depån. Bara några få crossåkare har valt att spendera den fina sommardagen på banan. Jag sjunker ned i en stol vid vår skåpbil och tänker tillbaka på allt som jag har gått igenom för att komma hit. Oddsens har varit emot mig. Genom mina tankar passerar de största hållpunkterna och de människor som har gjort störst avtryck på mig. Att jag får bestämma hur det ska sluta är en mycket kraftig känsla. Jag har ingen

aning om vad som väntar efter detta. Jag tänker ta dagen som den kommer, andetag för andetag.

Jag försöker hitta någon att prata med för att få ur mig lite av den spänning som jag har inom mig. Jag berättar för klubbens ordförande att jag planerar att lägga ut crossen platt i luften vid Experten, ett av de större hoppen som vi brukade öva att hoppa snyggt i, när vi var små. Han ler och säger "Nej, det ska du inte!" Jag litar på att humorn ska rädda mig.

Ett par reportrar från lokaltidningarna och ett tv-team är på plats. Jag får hjälp att få ner min vänsterfot i den hårda stöveln. Den protesterar genom att spänna sig och jag har svårt att få ned den med tårna i rätt läge. Om jag bara kunde röra fotleden en aning skulle det gå så lätt, men som vanligt svarar inte min kropp på mina order.

Jag har noggrant framfört hur jag vill ha mina glasögon. Jag är fortfarande barnsligt förtjust i crossglasögon även om mina gamla favoriter, som brukade ge mig lycka, sedan länge har gått i pension. Det närmsta jag kan komma är ett par av samma märke, förberedda som jag vill ha dem. Min ålder har tagit ut sin rätt och jag vet inte hur långt ett par glasögon tar mig idag, men jag gillar dem.

Jag blir hjälpt på med hjälmen och min första reaktion är att den har ett fast hakskydd. Jag har alltid undrat hur det känns, då jag brukade ha ett justerbart och dessutom tyckte om att ha det lågt. Nu vet jag. Med hjälmen på inser jag att jag är inne på de sista detaljerna innan det är dags. Jag blir glad av hjälmens lukt trots att det nog bara är en blandning av olika dofter den har dragit åt sig när den har legat i ett garage. Jag ler inombords åt att mitt luktsinne minns. Jag får också hjälp att dra glasögonen över hjälmen och när det är gjort är även min motorcykel startad.

Det är jag som ska köra. Crossen lutar åt mig, så att jag kan få över mitt svaga ben. Att bara komma upp på den är svårt, men väl på får jag hjälp att hålla balansen. När jag känner mig trygg med en fot i marken, får jag hjälp att spänna fast min svaga hand. Jag känner runt gashandtaget med min andra. Jacob, som assisterar mig under dagen och vars motorcykel och utrustning jag har lånat, släpper iväg mig och jag rullar sakta iväg från honom. Jag sätter mig till rätta och förbereder mig på att göra en snäv vändning inne i depån. Vänd åt andra hållet är jag bara någon sekund från banan. Jag tar ett djupt andetag och rullar ut.